

17. nedjelja kroz godinu B

*Jedan Gospodin! Jedna vjera! Jedan krst!
Jedan Bog i Otac sviju,
nad svima i po svima i u svima! (Ef 4,5-6)*

Prvo čitanje

2. o Kraljevima 4,42-44

U one dane: Neki čovjek došao iz Baal Šališe i donio čovjeku Božjem Elizeju kruh od prvina, dvadeset ječmenih hljebova i kaše u torbi. A on zapovjedi: "Daj ljudima neka jedu!" Ali njegov momak odgovori: "Kako to mogu postaviti pred stotinu ljudi?" On odgovori: "Podaj ljudima i neka jedu jer ovako veli Gospodin: Jest će i preostat će." I postavi on pred njih. I jedoše i preosta, prema riječi Gospodnjoj.

Drugo čitanje

Efežanima 4,1-6

Braćo i sestre! Zaklinjem vas ja, sužanj u Gospodinu: sa svom poniznošću i blagošću, sa strpljivošću živite dostojno poziva kojim ste pozvani! Podnosite jedni druge u ljubavi; trudite se sačuvati jedinstvo Duha svezom mira! Jedno tijelo i jedan Duh – kao što ste i pozvani na jednu nadu svog poziva! Jedan Gospodin! Jedna vjera! Jedan krst! Jedan Bog i Otac sviju, nad svima i po svima i u svima!

Evandjelje

Ivan 6,1-15

U ono vrijeme: Ode Isus na drugu stranu Galilejskog, Tiberijadskog mora. Slijedilo ga silno mnoštvo jer su gledali znamenja što ih je činio na bolesnicima. A Isus uziđe na goru i ondje sjedaše sa svojim učenicima. Bijaše blizu Pasha, židovski blagdan.

Isus podigne oči i ugleda kako silan svijet dolazi k njemu pa upita Filipa: "Gdje da kupimo kruha da ovi blaguju?" To reče kušajući ga; jer znao je što će učiniti.

Odgovori mu Filip: "Za dvjesta denara kruha ne bi bilo dosta da svaki nešto malo dobije." Kaže mu jedan od njegovih učenika, Andrija, brat Šimuna Petra: "Ovdje je dječak koji ima pet ječmenih kruhova i dvije ribice! Ali što je to za tolike?" Reče Isus: "Neka ljudi posjedaju!" A bilo je mnogo trave na tome mjestu. Posjedaše dakle muškarci, njih oko pet tisuća. Isus uze kruhove, izreče zahvalnicu pa razdijeli onima koji su posjedali. A tako i od ribica – koliko su god htjeli. A kad se nasitiše, reče svojim učenicima: "Skupite preostale ulomke da ništa ne propadne!" Skupili su dakle i napunili dvanaest košara ulomaka što od pet ječmenih kruhova pretekoše onima koji su blagovali. Kad su ljudi vidjeli znamenje što ga Isus učini, rekoše: "Ovo je uistinu Prorok koji ima doći na svijet!" Kad Isus spozna da kane doći, pograbiti ga i zakraljiti, povuče se ponovno u goru, posve sam.

Za razmišljanje

Veliko se mnoštvo sakuplja oko Isusa. Ljudi dolaze sa svih strana za Isusom jer vide njegova čudesna djela. Isus ovdje jasno nastupa kao novi Mojsije, kao novi prorok koji pokazuje put, a ne kao kralj. On akceptira, doduše, pomalo sumnjivo polazište ljudskog zanimanja (neodoljivo privlačnu snagu čudesa), ali polazeći od toga, on želi ljude dovesti do onoga bitnoga. No tamo gdje ljudi pokušavaju iskoristiti njegova čudesa kako bi oni postali moćniji, gdje ga pokušavaju izmanipulirati da bi poslužio njihovim ciljevima, on im izmiče i postaje im neshvatljiv. Možda zbog toga jer znade, da svjetska moć uvijek odvodi u neslobodu i iskorištavanje?!

Ali onima, koji ne traže njegovu moć da bi oni postali moćniji, želi nešto pokazati: on ne otpušta ljude da se brinu sami za sebe. On im pokazuje svoj novi put, put zajedništva koje proizlazi od onoga što imaju, pa i ako se pri tom radi samo o pet kruhova i dvije ribe.

Ljudi se uključuju u pripremu jela. Andrija skreće Isusu pažnju na prisutnost dječaka, koji ono malo što ima stavlja na raspolaganje. To znači da umnoženje kruha ne slijedi iz ničega, nego iz djetetove spremnosti da podijeli svoje skromno imanje. Tko želi postati blagoslov za druge, mora ono što ima donijeti k Isusu. Isus ne zahtijeva od nas ono što nemamo, ali po njegovim se rukama ono malo što imamo umnožava. "Ako svatko dade ono što ima, onda će svi biti siti", stoji u jednoj pjesmi. Isus, dakle, stoji ovdje u središtu kao onaj koji daje život u izobilju, kao onaj koji ono jedno i malo (kruhove i ribe) uzvisuje i umnožava, kao onaj koji ne želi da bilo što bude izgubljeno, koji ljudima želi dati budućnost i sakuplja ih oko sebe u zahvalnosti Ocu. Ako darove ove zemlje u zahvalnosti vratimo Bogu, onda ono svakodnevno postaje izvorom života. Poput darova zemlje i mi smo darovani jedni drugima: dijete roditeljima, brat sestri, muž ženi, prijateljica prijatelju. Ništa od onoga što je Bog darovao ne smije biti izgubljeno. Ako donesemo k Ocu sve ono čime se svakodnevno hranimo, ono što nam je od životne važnosti, sve će to po njemu dobiti dublji i izvorni smisao. Onda nećemo ljude i stvari ovoga svijeta susretati sa željom za posjedovanjem, nego u poniznosti i strahopoštovanju. Tako će se obnoviti lice zemlje.